



Frankó Katalin, óvoda- és drámapedagógus

A fecskék

Fecskék költöztek az ereszünk alá. Ficseriék – ahogy elneveztük őket – takaros kis fészket építettek sárból és szalmaszálakból. Hamarosan kikeltek a kislecskék is. Óriási csivitelés, és öröm volt Ficseriéknél. Attól kezdve a szülők egész nap élelmet, rovarokat, bogarakat gyűjtöttek, hogy jóllakassák a három kis fiókát, és az ő távollétük alatt mi vigyáztunk a hangoskodó csöppségekre. De kellett is rájuk vigyázni, mert Boldizsár a kandúrunk szívesen reggelizett volna egérhús helyett madárhúst. Ám a gondos szülőknek köszönhetően a fiókák nőttek-növekedtek, és elérkezett az idő, hogy megtanuljanak repülni. Óriási készülődés zajára lettünk figyelmesek az egyik reggel, és még Boldizsár is várakozóan telepedett a tornácra, szemeit le sem véve a fecskékről.

- *Jó lesz vigyázni!* – gondoltam, és én is letelepedtem nem messze a macskámtól. Erősen figyeltem. Annyira erősen, hogy egy idő után már azt is tisztán értettem, amit a fölöttem köröző fecskék beszéltek.

- *Gyerünk gyerekek!* – mondta épp az egyik – *Itt az ideje, hogy végre a saját lábatokra, akarom mondani szárnyatokra álljatok, vagy szálljatok. Eleget etettünk benneteket anyáttal.*
- *Ugyan Ferenc, ne légy olyan szigorú, hisz még olyan gyöngécskék... Talán még túl korai, hogy...*
- *Nem, Felícia. Ma kell megtanulniuk repülni.*
- *És a macska? Megint itt van az a ronda, kövér macska.*

A két fecske elcikázott Boldizsár feje felett, aki úgy tett, mintha aludna, de én jól tudtam, hogy nagyon is éberem figyeli az eseményeket.

- *Mindegy.* – mondta végül Ferenc - *Legalább muszáj lesz nektek repülni, ha az életük a tét. Gyerünk Felícia lökd ki őket a fészkekből!*
- *Jaaaj!* – sopánkodott a fecske – *Előbb hívjük őket.* – azzal az egyik közeli faágra szálltak.

A kis fecskék feszülten figyelték a szüleiket. A legbátrabb már egészen a fészek széléig merészkedett.

- *Kezdjed Félix!* – kiáltott át az apjuk – *Hisz láttad már eleget. Emeld a szárnyad! Könnyű lesz!*

A kis fecske elrugaszkodott, és lassú csapásokkal megindult a szülők felé. Közben Boldizsár a fülét hegyezte, és a száját nyalta, de hiába, mert Félix szerencsésen átjutott a fára.

A másik fecskének már nehezebben ment, de ő is hamar belejött.

- *Most te jössz Fülöp!* – hívták a fészekben maradt testvérüket. – *Ne félj! Csodálatos érzés!*

A kis fecske félénken dugta ki a csőrét a fészekből:

- *Nem merek!* – hüppögte – *Nem tudok!*
- *Az én fiam ilyet nem mondjon!* – csattant fel Ferenc, akinek már dagadt a melle, hogy fiókái ilyen ügyesek.
- *Gyere bogárkám! Gyere angyalom!* – mondta kedvesen Felícia – *majd segíünk.*

Fülöp felállt az anya hívó szavára, és kiugrott a fészekből.... Aztán.... Hová lett?

Nicsak! Ott himbálódzik az egyik szőlőlevélen, amely, egészen a fészekig felért, és nagyokat nyel félelmében. Erre már Boldizsár is felállt. Nyújtózott egy nagyot, és kimeresztette éles karmait. Ajaj!

- *Semmi baj! Semmi baj!* – csivített Ferenc – de látszott rajta, hogy ő is megvan rémülve.
- *Fülöp! Repül!* – kiabáltak a testvérei. Boldizsár pedig csak közeledett.
- *Fiam! Fiam!* – rémüldözött Felícia, miközben Fülöp fölött körözött, amíg Ferenc a macskát próbálta elijeszteni hasztalan. Úgy éreztem közbe kellene avatkoznom! De hogyan?

Ám akkor különös dolog történt. Fülöp, ahogy megpillantotta a feléje közeledő macskát, hirtelen elengedte a levelet és zuhanni kezdett. Mindenki megdöbbsent. Ő azonban először bizonytalanul, majd egyre bátrabban kezdte mozgatni picinyke szárnyacskáit, és még mielőtt földet ért volna: **Repült!**

Azt az örömet. A fecskék ujjongva köröztek a levegőben, és vidáman csivíteltek. Csak Boldizsár mormogott a bajusza alatt.

A kis fecskék gyorsan tanultak, ám még nagyon sokat kell gyakorolniuk a nyáron, hogy ősszel elég erősek legyenek ahhoz, hogy elröpüljenek Afrikába.